

## Franciškovićev slučaj

Petak, 04 Listopad 2013 20:02



Najopasnije je zezati se s nepisanim zakonima. A u ovoj zemlji takav nepisani zakon je da onaj tko diže veliku galamu na krivom mjestu ili postavlja neugodna pitanja vrlo lako može završiti u zatvoru. Razlog se uvijek nađe – dragulji koje nitko ne potražuje jer nikada nisu ni postojali, "govor mržnje", hukanje premijeru, sudjelovanje u prosvjedu koji se vlastima ne sviđa jer ga one nisu organizirale ili nešto peto. Organi represije sve lakše i sve razigranije sudjeluju u – a u čemu bi drugom – represiji. Javnost pri tome reagira sve tiše ili uopće ne reagira. Ono što se još jučer činilo nemogućim, postaje nam gotovo normalno.

Zabrinjavajuće je da u te sumnjive postupke sve češće biva involvirana psihijatrija. Prije gotovo dva mjeseca uhićen je zbog prepucavanja na Facebooku s ministrom policije Rankom Ostojićem aktivist Marko Francišković. Površno poznajem Franciškovića i ne mogu reći da mi se njegov politički aktivizam, kao i njegova politička filozofija čine osobito produktivnim, no ničiji osebujni politički stavovi i stil ne bi smjeli biti razlogom da se čovjeka zatvara. Pogledao sam na jednom od ovdašnjih portala Franciškovićevu facebook-čarku s ministrom, uz ogradu da ne znam koliko je uistinu autentična – moram reći da ništa u njoj nije utuživo i da je ministrov način komuniciranja puno vulgarniji i primitivniji od Franciškovićeve. Neshvatljivo mi je da je čovjek uopće uhićen zbog tako benignog i banalnog prepucavanja. Ako to pak sve nije istina, zašto ministrov ured nije demantirao prepisku s Franciškovićem?

Još čudnije u cijeloj toj priči jest to da je odmah nakon uhićenja Franciškoviću pretresen stan te mu je određen jednomjesečni pritvor zbog neprijavljenog pištolja koji mu je pronađen u

stanu. Znači, uhićen je po jednoj osnovi, a pritvor mu je određen po drugoj jer u samoj prepisci očito nije bilo utuživih elemenata.

No, ona je ipak bila razlog da policija uopće "postupa" prema Franciškovića, stoga se nameće dojam da su pretres strana i pronalaženje pištolja bili zapravo tek posljedica potrage za bilo kakvim razlogom za pritvor. Neobično se da čovjeku zbog neregistriranog pištolja određuju jednomjesečni pritvor, a ubojice nakon ispitivanja najčešće puštaju da se brane sa slobode. Upravo danas, recimo, čitam u novinama da su Zagrepčanku, koja je nožem gotovo nasrta iskasapila muža, nakon ispitivanja pustili doma. Da se brani sa slobode.

I kada se činilo da će po Franciškovića sve dobro završiti te da će nakon jednomjesečnog pritvora biti pušten kući, ispriječilo se nešto treće. U zatvoru mu je psihijatrica dijagnosticirala paranoidnu šizofreniju te je prebačen u zatvorsku bolnicu na prisilno liječenje. Tu priča već zadobiva kafkijanske obrise i staljinistički potpis. Navodno je psihijatrici za dijagnozu bilo dovoljno to što Francišković odbija GMO hranu i čita Bibliju. Kažem navodno, jer vijesti o tome što se događa s Franciškovićem prenosi njegov prijatelj Natko Kovačević, dok se policija o svemu tome ne oglašava. Kažu stručnjaci da za dijagnosticiranje šizofrenije treba proći određeni period, u Franciškovićevu slučaju talentiranoj psihijatrici trebalo je puno manje vremena. Bilo kako bilo, cijela ta priča ne djeluje nimalo lijepo. Još strašnije je da nijedan od etabliranih medija o tome nije ni riječi napisao, a tema je, čisto s novinarskog stanovišta, vrlo intrigantna.

Žalosno je da se nije oglasio ni HHO ni bilo koja viđenija javna osoba, nitko, muk, apsolutni muk. Jedina osoba od imena i ugleda koja se oglasila povodom Franciškovićeve slučaja bio je Zvonimir Šeparović, nekadašnji rektor Zagrebačkog sveučilišta i ministar u dvije Tuđmanove vlade. Hvala mu, jer je tako barem donekle sačuvao obraz hrvatskih intelektualaca. Premda, da budem iskren, nema se tu već odavno što čuvati.

Damir Pešorda